

РЕШЕНИЕ

№ 16528

гр. София, 29.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12390** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Р. А. А., гражданин на С., [дата на раждане], паспорт № 01076682, изд.на 08.04.2024г. чрез адв. И.-А., с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.0,моб.тел.: [ЕГН], e-mail:[електронна поща] срещу отказ за издаване на виза тип „D“ постановен на 29.10.2025г. от завеждащ консулска служба в посолството на Р.България в А.,Хашемитско кралство Й. във връзка с подадено от жалбоподателката заявление от 02.03.2025г. Иска се отмяна на оспорваният акт поради допуснатото нарушение на материалния закон и в частност:

Нарушена е разпоредбата на чл.8 пар.1 от ЕКПЧОС и чл.7 Х..Игронирани е фактът,че жалбоподателката е член на семейството на лице с предоставена международна закрила в страната на когото е разрешено да се събере със съпругата си,видно от съобщение от 18.10.2024г. то началник отдел Миграция към СДВР.Така е нарушено правото на зачитане на личния и семеен живот.

И тази намеса не е оправдана нито с оглед обществената сигурност,нито с оглед икономическото благосъстояние на страната, защита на здравето и морала и прочее. Приложното поле на Хартата обосновава с приложимостта на Директива 2003/86/ЕО на Съвета.

Налице е вътрешно противоречие в акта, тъй като с посоченото писмо от 18.10.2024г. на началник отдел Миграция към СДВР е изразено пхоложително становище относно подаденото заявление и че жалбоподателката има основание да получи виза по облекчената процедура. Успоредно с това и по арг. от чл.12 ал.3 ППЗЧРБ очевидно е налице и положително становище от ДАНС и ДКО към

МВнР. Въпреки това обаче актът отрича това право.

Нарушена е нормата на чл.8 ал.5 ЗЧРБ вр. съображение 8 от преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета изискваща специално внимание по отношение семейния живот.

Иска се още отмяната на акта като необоснован, немотивиран, постановен при неизяснена обстановка и нарушени процесуални правила, тъй като:

Неоснователно е твърдението, че съпругът на жалбоподателката не пребивава в страната. Същият работи тук и не е напуснал България.

Посочените правни основания – чл.10 ал.1 т.17 и т.22 ЗЧРБ не отговарят на изложените фактически основания. Т.177 визира достоверно доказване целта и условията на заявеното пребиваване или преминаване, а т.22 – наличие на данни, че целта на влизането е използване страната като транзитен пункт. Никъде в акта не са изложени съображения подкрепящи посочените правни основания. Липсват доказателства за наличието им. Не са изложени още аргументи защо е прието наличие на и на основание по чл.10 ал.1 т.24 ЗЧРБ – основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешеният срок за пребиваване.

Посочени са неприложими правни основания-чл.10 ал.1 т.9 ЗЧРБ.

Не е извършен правен анализ на представените от заявителя документи. Не са изяснени всички и обстоятелства от значение за случая.

Процесният отказ е постановен преди влизане в сила на решение от 17.10.2025г. по адм.д. № 5685/2025г. на АССГ, респ. не може да се приеме, че издаването на отказа е в изпълнение на съдебният акт, тъй като съдебното производство е ило висящо при постановяването му. С този аргумент се иска прогласяване нищожността на акта.

Оспорваният отказ е в нарушение целта на закона – чл.2 б.“г“ от Директива 2003/86/ЕО и посочените съображения от преамбюла на директивата.

В заключение твърди, че с отказа се засягат непропорционално интересите на двамата съпрузи и им пречи да водят семеен живот.

Ответната страна - завеждащ консулска служба в посолството на Р.България в А., Хашемитско кралство Й., М. Г., изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи, аналогични с изложените в основаният акт, които съдът ще възпроизведе и анализира по-долу.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, от активно легитимирано лице - адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 10а ал.1 ЗЧРБ, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора, с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка съдът съобрази и приема:

Със заявление от 20.03.2025г. жалбоподателката е подала заявление в посолството на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й. за издаване на виза тип „D“, с приложения към него документи.

При непроизнасяне на органа в срок е депозирана съдебна жалба срещу мълбачив отказ, като с решение № 34084 от 17.10.2025г. по адм.д. № 5685/2025г. на АССГ съдът е отменил мълчаливият отказ и е изпратил преписката на органа за произнасяне в едномесечен срок.

Като следствие и 29.10.2025г. е постановен и процесно оспорваният отказ.

В мотивите на акта е посочено, че представената информация относно обосновката за целта и условията на планираният престой не е достоверна.

Успоредно с това е прието наличие на основания по чл.10 ал.1 т.9, т.17, т.22 и т.24 ЗЧРБ, като от

фактическа страна е изложено, че в рамките на съгласувателната процедура е придобита информация, включително и от други държави-членки, въз основа на която може да се направи обоснования извод, че целта на влизането на плаканта е да използва страната като транзитен пункт за миграция към държави от З. Европа, където да направи опит да кандидатства за статут на временна закрила. Събирацията семейството не пребивава реално в държавата и не е в състояние да осигури достатъчно финансови средства за издръжка за да не се прибягва до системата за социално подпомагане.

Към преписката е приложена заповед № 1 от 26.01.2025г. на посланика на Р.България в А. по силата на която упълномощава М. Г., втори секретар, завеждащ консулска служба и МОЛ в ДП – А. да съставя, подписва и връчва откази за издаване на визи по приложение № 7 към чл.34 ал.3 от Нредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне визовия режим и по приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс. Успоредно с това ответник черпи компетентността си по силата на заеманата длъжност и т. 1 от заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи.

В този смисл акта е постановен от компетентен орган, съобразно изискването на чл.146 т.1 АПК. Същият е постановен в нарушение на производствените правила, при неизяснена фактическа обстановка и при доказателствена необоснованост на формираните изводи.

Още с определението за насрочване на делото съдът е указал на ответника да представи доказателства в подкрепа на извода, че събирацията семейството – съпруг на жалбоподателката не пребивава реално в България.

С разпореждане от 11.12.2025г. съдът е указал да се представят и доказателства относно извода, че същият не е в състояние да осигури достатъчно финансови средства за издръжка за да не се прибягва до системата за социално подпомагане.

Такива не са представени. Представени са становище от ДАНС в рамките на проведената съгласувателна процедура в което е посочено, че от ДП – А. е потвърдена информация от представители на Г. федерална полиция за злоупотреби с издадени български дългосрочни визи на сирийски граждани. След извършени проверки е установено, че събирацията семейството си чужди граждани реално не пребивават в България, нямат осигурено жилище, нямат задължителни здравни застраховки и осигуряване, съответно достатъчно средства за издръжка за да не прибягват те или членовете на семействата им до системата на социално подпомагане в страната.

От представените по преписка документи се вижда още, че жалбоподателката е в сключен граждански брак с К. А., с предоставен хуманитарен статут в страната/който е представил и декларация, че ще осигури средства и жилище за живеене в Р.България на съпругата си. Същата не е осъждана. Представена е декларация от 24.09.2024г. за предоставяне адрес на пребиваване по смисъла на пар.1 т.20 б.“б“ от ДР на ЗЧРБ от В. К., български гражданин, предоставящ адрес на регистрация в собственият си имот на К. А. и Р. А. А. в [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Представено е и банково извлечение за налични суми по сметка на съпруга в размер на 5 017лв. към 23.04.2024г. Също – удостоверение от 15.08.2024г. за постоянен адрес на съпруга и медицинска застраховка на жалбоподателката – полица от 03.10.2024г.

Представено е още становище от 18.10.2024г. на отдел Миграция, СДВР видно от което след извършена съгласувателна процедура с ДАНС и ДКО с цел събиране на семейството е представено положително становище и от двете институции, като в отдел Миграция е взето положително решение за събиране на семейството. Посочените становище и писма също са приложени по преписката.

На тази база съдът приема, че акта е постановен при напълно неизяснена фактическа обстановка. Решаващият орган се е позовал на становището на ДАНС по заявлението на жалбоподателката без да анализира и съобрази относимостта на посочените в него твърдения и без да го съпостави с

материалите събрани от ДАНС, ДКО към МВнР и отдел Миграция, СДВР във връзка с подаденото заявление от съпруга на жалбоподателката. Подобен анализ и съпоставка несъмнено е наложим в хипотеза в която е извършено позоваване на право на семеен живот по чл.8 ЕКПЧОС.

Същевременно – заявлението е подадено на 20.03.2025г., всички представени документи към него са от есента на 2024г. Произнасянето на ответника е от 29.10.2025г., когато мадицинската застраховка вече е била с изтекла полица, а и извлечението от банкова сметка на съпруга едва ли е било със същата стойност. В. достатъчна ли е тя за издръжка на семейството според утвърдените стандарти на живот също е неанализиран въпрос. Липсват и доказателства в подкрепа на твърдението на жалбоподателката, че съпругът и работи и това ще им осигурява средства.

Още в своето бележито решение от 19 октомври, 2024г. по дело C-200/02, Zhu et C. Съдът на ЕС е имал възможност да постанови, че правото на ЕС допуска предоставяне право на пребиваване на лица, издържащи малолетен, гражданин на ДЧ на ЕС, когато малолетният зависи от техните грижи и издръжка и когато те разполагат с достатъчно средства за не бъдат те и той в тежест на обществените финанси/социалната и здравна система/ на приемащата ДЧ.

Посоченото решение е постановено в контекст в който все пак едно лице, член на семейството е гражданин на ЕС и като такъв черпи от благоприятният режим, който изисква спазване правото му на свободно движение и пребиваване в рамките на съюза, т.е. в далеч по-благоприятна светлина от жалбоподателката в настоящият казус.

В този смисъл в тежест на жалбоподателката е да докаже, че разполага с такива средства. От своя страна ответника е посочил несъответствие с посоченото изискване без въобще да е извършил адекватна и актуална към датата на произнасянето си, проверка. Без да обсъди представените и без да провери актуалността им.

Посоченото условие е с императив противопоставим на правото на семеен живот на което се позовава жалбоподателката, най-малкото защото равното на ЕС защитава тази ценност но не налага държавите членки да издържат, осигуряват и предоставят здравни и медицински услуги безплатно на граждани на трети страни само защото същите искат да живеят семейно в рамките на съюза, в определена държава – член.

Ето защо следва да се приеме, че ответника се е позовал на напълно легално правно основание, но го е приложил голословно и при пълна неподкрепеност с доказателства и анализ.

На следващо място – напълно непроверено и непотвърдено от данните по преписката е и твърдението, че събиращият семейството, т.е. съпруга на жалбоподателката не пребивава в Р.България и иска да ползва страната само като транзитен пункт. Становището на ДАНС по преписката отразява общи тенденции, без да е налице конкретика по отношение на процесното лице. Успоредно с това – и по отношение на събиращият семейството ДАНС/в рамките на предходна процедура спрямо него/ е изложила положително становище. Ето защо тук доказателствата по преписката освен, че са непълни и като такива негодни да обосноват приложеното от органа основание, не са и обсъдени и анализирани взаимно.

Отказа е постановен чрез позоваване на чл.10 ал.1 т.9, т.17, т.22 и т.24 ЗЧРБ. С цел по-голяма конкретика съдът счита за необходимо да посочи:

Условието по т.17 от цитираната норма не е налице, доколкото жалбоподателката се позовава на правото на събиране на семейството си, което е легално основание. В., именно извършеното позоваване на основни права по ЕКПЧОС, в частност – правото на семеен живот по чл.8 пар.1 ЕКПЧОС обосновава и съдебната допустимост на жалбата. В тази си част акта е материално незаконосъобразен. Ако считаше, впрочем, че това право се упражнява превратно ответника следваше да изложи поне някакви съображения в тази връзка. Липсата на подобна аргументация, придуржена с документи за наличие на граждански брак, декларация за

предоставяне общ адрес на семейството и прочее налагат еднозначно извода за материална незаконосъобразност на акта в тази му част.

Условието по т.24 от цитираната разпоредба, предвиждащо наличие на основателни съмнение в автентичността на приложение към заявлението документи също е напълно необосновано приложено. Нито от оспорваният акт, нито от преписката/в т.ч. и съгласувателни становище/ може да се направи заключение по отношение на кои документи е налице такова съмнение и в какво се изразява то за да бъде квалифицирано като основателно.

Дотук изложените обстоятелства налагат отмяна на акта и връщане на преписката за ново произнасяне при извършване на проверка и формиране на релевантни изводи.

В заключение и противно на твърденията на жалбоподавателката следва да се посочи, че нейният съпруг е с представен хуманитарен статут, а не бежанец, което обуславя и различен подход при преценка приложимото право в т.ч. и извършеният от нея прочит на директива 2003/86/ЕО през неприложимата призма на съображение 8 от преамбюла. Достатъчно в тази връзка е да се посочи нормата на чл.9 ал.1 ЗУБ съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства...

В този смисъл и при новото разглеждане на заявлението ответника следва ясно да отграничи превратните твърдения от реално установимите и установени факти.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 вр. чл.173 ал.2 от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на виза тип „D“ постановен на 29.10.2025г. от завеждащ консулска служба в посолството на Р.България в А.,Хашемитско кралство Й. във връзка с подадено заявление от 02.03.2025г. от Р. А. А., гражданин на С., [дата на раждане], паспорт № 01076682, изд.на 08.04.2024г.

ИЗПРАЩА преписката по заявление от 02.03.2025г. от Р. А. А., гражданин на С., [дата на раждане], паспорт № 01076682, изд.на 08.04.2024г. на завеждащ консулска служба в посолството на Р.България в А.,Хашемитско кралство Й. за ново произнасяне съобразно указанията, дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му

Преписи от решението да се изпратят на страните.

Съдия: